

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 203/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obce Švedlár, Švedlár 87, zastúpenej obchodnou spoločnosťou PUCHALLA, SLÁVIK & partners s. r. o., Kmeťova 24, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Puchalla, PhD., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5 Er 259/2014 z 1. februára 2018 a o návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť obce Švedlár p r i j í m a na ďalšie konanie.
2. O d k l a d á vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5 Er 259/2014 z 1. februára 2018 do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o tejto sťažnosti vo veci samej.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2018 doručená sťažnosť obce Švedlár (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5 Er 259/2014 z 1. februára 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Voči obci Švedlár označenej oprávneným ako právny nástupca subjektu: Správa obecných lesov Švedlár (ďalej len „SOL Švedlár“) sa vedie exekučné konanie pod sp. zn. 5 Er 259/2014 na podklade domnelých exekučných titulov – platobného rozkazu Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 2. 12. 2009, sp. zn. 11Ro/244/2009-25 (ďalej len „Platobný rozkaz 1“) a platobného rozkazu Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 8. 1. 2010, sp. zn. 15Rob/523/2009-38 (ďalej len „Platobný rozkaz 2“).

V uvedenom exekučnom konaní sa obec Švedlár bránila a bráni, pričom nepochybne preukázala, že Platobný rozkaz 1 a Platobný rozkaz 2 nie je právoplatným, nakoľko nikdy nebol doručený žalovanému do vlastných rúk tak, ako to vyžadoval § 170 ods. 1 OSP (a vyžaduje aj teraz platný CSP).

Platobný rozkaz 1 a Platobný rozkaz 2 následne súdy prvej inštancie povinnému doručovali v septembri 2016 (nakoľko dovtedy neboli doručené) a povinný voči nim včas podal odpory s riadnym odôvodnením.

Následne však Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením zo dňa 18. 10. 2016, sp. zn. 10Cb/129/2016-95 podaný odpor... a uznesením zo dňa 18. 10. 2016, sp. zn. 15 Cb/138/2016-129 podaný odpor voči platobnému rozkazu 2... odmietol ako podaný oneskorene, hoci bol v oboch prípadoch podaný včas.

Vo veci platobného rozkazu 1 Krajský súd v Košiciach svojvoľne, ignorujú výslovnú legálnu definíciu uvedenú v ust. §123 ods. 2 CSP a v zrejmom rozpore so zákonom

uznesením zo dňa 27. 12. 2016, sp. zn. 2 Cob/190/2016-127(d'alej aj len Uznesenie KS 1“) podané odvolanie sťažovateľa proti Uzneseniu 1 OMDIETOL s tým, že odpor nie je podaním vo veci samej a proti uzneseniu o jeho odmietnutí nie je prípustné odvolanie, čo nie je pravda.

Uznesenie KS Inapadol dovolaním generálneho prokurátora samotný generálny prokurátor a dovolaním aj sťažovateľ, o ktorých Najvyšší súd SR do dnešného dňa nerozhodol.

Vo veci Platobného rozkazu 2 Krajský súd v Košiciach o dovolaní sťažovateľa proti Uzneseniu 2 rozhodol uznesením zo dňa 30. 11. 2017, sp. zn. 3 Cob/169/2016... tak, že Uznesenie 2 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uznesenie KS 2 bolo sťažovateľovi doručené až dňa 22. 3. 2018.

Sťažovateľ v snahe predísť nezákonnej exekúcii a jej následkom – nemožnosti navrátenia do pôvodného stavu podal návrh na zastavenie exekúcie ...

Korunu tomuto postupu nasadil exekučný svojím následný postupom, kedy o ďalšom návrhu povinného na odklad exekúcie doručeného súdu dňa 27. 12. 2017 rozhodol uznesením zo dňa 1. 2. 2018, sp. zn. 5Er/259/2014-393 tak, že odklad exekúcie nepovolil...

Sťažovateľ zdôrazňuje, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal skúmaním podmienok, splnenie ktorých by odôvodňovalo povolenie odkladu exekúcie, a to predovšetkým v nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa, pre ktorú navrhoval aj zastavenie exekúcie – že exekučné tituly nie sú právoplatné a vykonateľné (čo potvrdili aj súdy v konaní vo veci samej, keď Platobný rozkaz 1 a Platobný rozkaz 2 v roku 2016 doručovali žalovanému) a začali sa konania, resp. právne postupy ktorých výsledkom môže byť právna skutočnosť odôvodňujúca zastavenie exekúcie v súlade s § 57 Exekučného poriadku.

Všeobecne pritom nepochybne platí, že pred povolením odkladu exekúcie by malo byť dostatočne osvedčené, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorého výsledkom môže byť právny skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie podľa § 57 EP.»

3. Sťažovateľka ďalej v sťažnosti argumentuje a uvádza skutočnosti týkajúce sa exekučných titulov ako podkladov prebiehajúcej exekúcie v napadnutom konaní, pričom dospieva k názoru, že v súčasnosti na základe ním podaného dovolania, ako aj dovolania

podaného generálnym prokurátorom proti rozhodnutiu o opravnom prostriedku proti uzneseniu, ktorým bol odpor voči právoplatnému exekučnému titulu v okolnostiach prípadu, je platobný rozkaz odmietnutý ako oneskorene podaný v jednom prípade a v druhom prípade exekučného titulu bolo vyhovené jeho odvolaniu proti uzneseniu o odmietnutí podaného odporu z dôvodu jeho oneskorenosti a toto uznesenie okresného súdu bolo zrušené, bola splnená požiadavka možnosti konania alebo postupu, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie.

4. Vychádzajúc z uvedeného dospieva k záveru, že okresný súd arbitrárne odôvodnil svoje napadnuté uznesenie, ktorým jeho návrhu nevyhovel, respektíve svoje rozhodnutia odôvodnil ústavne neudržateľnou interpretáciou jednoduchého práva, ktorá má priamy dopad na jeho označené práva. Vzhľadom na možné negatívne dôsledky existencie napadnutého uznesenia okresného súdu v právnom zmysle slova, hrozí, že dôjde k vykonaniu exekúcie v prebiehajúcom exekučnom konaní, čo predstavuje nereparovateľnú hrozbu pre majetok obce Švedlár – a to najmä pre rozsiahle obecné lesy, ktorých predaj v exekúcii reálne hrozí. Preto sťažovateľka zároveň navrhla, aby ústavný súd rozhodol aj o dočasnom opatrení s argumentáciou, že *„odložením vykonateľnosti napadnutého uznesenia o nepovolení odkladu exekúcie nie je pritom nijako ohrozené ani postavenie oprávneného v exekučnej veci, keďže odloženie vykonateľnosti uznesenia o nepovolení odkladu exekúcie znamená len to, že o návrhoch na odklad exekúcie nebolo vykonateľne rozhodnuté a exekútor môže do toho času vykonávať len úkony v zmysle § 56 ods. 6 Exekučného poriadku k zabezpečeniu majetku povinného, ktoré aj doteraz robil“*.

5. Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu, označené uznesenie zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania.

6. Ako už bolo uvedené v bode 4 tohto rozhodnutia sťažovateľka tiež navrhla, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu do rozhodnutia ústavného súdu o tejto sťažnosti vo veci samej podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde, z tam uvedených dôvodov.

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Sťažnosť sťažovateľky možno kvalifikovať ako sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. g), § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

11. Sťažovateľka je v konaní zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Keďže ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani dôvody na jej odmietnutie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, prijal sťažnosť v tejto časti na ďalšie konanie (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

14. Sťažovateľka v sťažnosti tiež navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu, z dôvodu, že jej hrozí neporovnateľne väčšia ujma vykonaním exekúcie v dôsledku existencie napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorým nebol povolený odklad exekúcie, ako hrozí oprávnenej osobe z exekučného titulu tým, že bude odložená vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

15. Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

16. Podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení.

17. Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

18. Ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľky na odklad vykonateľnosti uznesenia okresného súdu a dospel k záveru, že tento návrh spĺňa všetky podmienky ustanovené v § 52 ods. 2 a nasl. zákona o ústavnom súde. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení vyhovel tak, že odložil vykonateľnosť napadnutého

uznesenia do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej v konaní o tejto sťažnosti (bod 3 výroku uznesenia).

19. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2018